

Unirea

Ziar național. — Apare în fiecare zi de lucru.

INSERTIUNI

Un șir garmond:
odată C. 1'50 a doua
și a treia oară C. 1'20

Manuscrise sunt a se
trimite la Redacția
„UNIRII“ Blaj.

Am stat de vorbă

cu doi oameni, cari veniau din străinătate. Unul, — meseriaș, care riscă să facă și pre-care neguțătorie, să profite și el de conjuncturile comerciale, pe care le exploatează ca să-i aducă târghișii și dușmani în țara românească — își aducea târghișii cumpărați acolo, ca să-l desfacă la noi. Celălalt, tot meseriaș, priceput și isteț — și-a început cariera aci la noi, a continuat-o în lumea țară, până ce s'a statornicit și trăiește azi în condiții splendide, într'o capitală europeană — își aducea și el din mărfurile produse și voia să facă o încercare aci la noi, să se orienteze, dacă meseria lui ar avea loc prielnic de dezvoltare într'unul din orașele mari ale României.

Cel dintâiu, știa cum este la noi, și era conștient că a sosit acasă, *cu marfă cu tot*, cu greutatea și oboseala drumului. Mi-a vorbit de concurența liberă, care singură va aduce dezvoltarea traiului. Avea credința, că liberarea noastră poate numai pentru marii comercianți este o enormă greșală națională, deoarece meseria nouă ne lipsește. Din potrivă, ar trebui să ne pară bine, dacă cei de un sânge cu noi, chiar negustori mici și de ocazie, riscă să se aștern pe calea negustoriei, pentru că în orașele noastre nu o vor schimba nici intelectualii puțini, nici slujbașii statului, ci numai capitalele negustorești.

Celălalt uluit de drum și mai ales uluit de oameni, mi-a spus viața lui, împrejurările, între cari trăiește, cari le știam și eu, și-a vorbit cu respect de lumea lui, cea de acolo, de rânduiala, de acuratețea, de *continuitatea datoriei*, de *cinstea*, ce stăpânește acolo de hotarele noastre. Mi-a vorbit de oameni și de dicasterii, unde poți să găsești „permisul“ înaintea zecilor de funcționari, de minutele, în cari îți se fac plățile și îți se pun în mână etc. — Mi-a vorbit de vorba lui am înțeles și aceea, ce mi-a voit să-mi spună direct: de mișcările transportului, ale vămii noastre, de „unsul roților“, de „închiderea unui ghișeu“, de bacșișul, de tândăleala și tembelismul funcționarilor noștri, de sistemul de protecționism, de lucruri, cari nu le cunoștea eu până acum.

Și mi-s'a părut, că omul meu avea o altă dreptate și că, între astfel de împrejurări, îi trebuie multă țărnie de suflet, ca să se obișnuiească cu atmosfera de moravuri din România Mari, pentru ca să-și pună cunoștințele în serviciul neamului și să contribuie la ridicarea meseriilor și a comerțului nostru.

Din jos de Dunăre, iar nu la Tisa ar trebui să se înceapă — Orientul!

m.

„Adevărul“ și M. Sa Regele. Numărul de astăzi, 2 Noembrie, al „Adevărului“ din București are un articol prim intitulat „Între Rege și țară“ scris de însuși directorul Const. Mille, în care se vede mai mult nici mai puțin decât capul scumbei noastre Rege Ferdinand.

Nu ne amestecăm în politica și-n certele partid ale fraților noștri din vechiul Regat; nu

ne măstecăm, pentru că urim din tot sufletul nostru românesc și creștinesc și ocondamnăm din toată inima noastră certele acelea mai mult decât țigănești. Că-tind însă articolul dlui Const. Mille, mărturisim sincer că am rămas nemișcați de utozanta și patima D-Sale. Ei bine, până acolo au ajuns domniile acestia cu patimile lor de partid, încât dl Mille este în stare să risce fraza: „Chiar dacă actualul Rege ar reveni la sentimente mai bune, el și-a arătat cu prisos neapținutudinea de a purta coroana, și deci pentru țară, pentru toți Români, dacă nu s'a deschis încă chestiunea formei de guvernământ, de fapt este deschisă problema înlocuirii actualului Rege“?

Și-n același număr „Adevărul“ se plânge împotriva cenzurii, a stării de asediu și a dictaturei militare, ba amenința chiar cu revoluție.

Pentru Dumnezeu, dle Mille, d'apoi până aici am ajuns?

Slugă bună și credincioasă...

Intru amintirea Dlui A. COLTOR.

*Făclile îți ard la capătăi
Pe când spiritul-ți stă la judecată
La Tronul Preaputernicului Tată
Și 'n seninat privește 'n fața Lui.*

*Căci împăcat cu Cel ce știe toate
Predatu-te-al Arhanghelului morții
Și ai pătruns prin îngustimea porții
În lumea celor fără de păcate.*

*Și licărind în taină luminarea
Șoptește par'că blândă și voioasă,
Că slugă bună-ai fost și credincioasă
Și atât de bine ți-ai plinit chemarea.*

*Tu ai lăsat să îți urmeze 'n lume
Exemple de statornică credință,
Căci patru blânde, gingașe ființe
S'au nchinat umilitului tău nume.*

*Te roagă deci, în sferile senine,
La Cel ce nu cunoaște începutul
Ca și noi astfel să ne dăm tributul
Acestel lumi... O, blânde Augustine!*
Blaj 2 Nov. 1919. N. L. Ioanăș.

Demisia dlui Bontescu.

Dăm după »Adevărul« din București motivele demisiei dlui Bontescu din Consiliul Dirigent:

»D. Bontescu ceruse permisiunea de a exporta în Ungaria și Ceho-Slovia vite din Ardeal. N'a primit-o însă și ministrul de agricultură i-a argumentat că acestea sunt necesare și în vechiul regat și de aceea nu se pot exporta până ce regatul nu va fi aprovisionat.

D. Bontescu ținea însă la efectuarea exportului de oarece îl făcea pe baza unui schimb de pe urma căruia Ardealul avea să primească mașinăriile necesare refacerii industriilor.

În fața rezistenței împinate, d. Bontescu recunoscând, că nu mai poate lucra de acord cu actualul guvern, a plecat la Sibiu pentru a prezenta dlui Maniu demisia dsale dela rezortul aprovizionării pe care-l deține în Consiliul Dirigent«.

La aceasta »Izbânda« observă următoarele: »Dupăcum aflăm consiliul de ministri n'a dat încă răspunsul definitiv la cererea Consiliului Dirigent de a exporta vite în Ungaria. Răspunsul se așteaptă pe mâine. Ca atare știrea despre demisia dlui Bontescu pare prematură«.

Unde-s notarii lui Tisa?

(Reflexii).

Ca un ehou și răspuns la cele comunicate de Dvoastră în Nr. 216 al „Unirei“ la rubrica: „Unde-s notarii lui Tisa?“, — am onoare ca în următoarele se arăt ce au făcut vestiții notari ai lui Tisza:

Subscrisul, pe timpul intrării României în Ardeal în noaptea de 27 spre 28 Aug. 1916, eram preot în Tulgheș, comună situată la granița României de către Moldova, la pasul cu același nume.

În noaptea aceea pe la orele 12 am fost sculat din somn de jandarmi și escortat la cancelaria de Batalion din Tulgheș, unde mai erau adunați și ceilalți intelectuali români din comună. Acolo am stat până la 7 ore dimineața în 28 Aug., când cu toții, în număr de 10, printre gloanțe am fost escortați de jandarmi pe jos la curtea marțială din Toplița. Aici am ajuns sara târziu după 9 ore. Aici erau concentrați atunci toți intelectualii și fruntașii români din comunele Corbu și Bilbor. Acolo erau și părintele și fratele Dlui Teslovan, acolo era emeritatul și de toți stimatul bătrân Urzicean din Corbu, pe care l-au sculat din patul suferințelor, fiind bolnav de moarte și l-au adus aici. A și murit după ce a ajuns ca internat în Hajdunás. Acolo era și vrednicul bătrân preot din Corbu, Ioan Dobrea, stuparul fără păreche și alții mulți.

La curtea marțială atunci sara ni-s'a luat naționalul, iară în cealaltă zi 29 Aug. s'a luat protocol cu fiecare și pe baza aceluia, ca nevinovat, am fost pus în libertate. Familia mea constatătoare din 4 fete, — soția mi-a fost murit în 10 Ian. 1916 tot din pricina șicanelor gendarmilor — atunci noaptea a trebuit să se refugieze și ea din Tulgheș, rămânând acolo tot ce am câștigat și cruțat în o viață de om, căci ele (copilele mele) abia au putut lua cu sine ceva albituri în un geamantan de mână.

Gândul meu era la familia mea: ce s'a făcut și unde se va fi dus? Fiind pus în libertate, în sara de 29 Aug. am plecat din Toplița cu un tren îndesat cu refugiați săcui. Cu mine au plecat tot atunci și neputinciosul bătrân bolnav Urzicean și bătrânul preot din Corbu Ioan Dobrea. Cu chin, cu vai am ajuns la gara din Reghin abia în sara de 31 Aug., unde ei s'au dat jos. Eu am mers mai departe și în 1 Sept. pe la amiazi am ajuns în Târgul-Murăș.

Aici comerciantul din Tulgheș, sergentul major Aurs Nicolescu mi-a spus, că copilele mele au plecat din Tulgheș cu familia lui și că atunci, în 1 Sept. se află în Praid de unde au de gând se vină la Târgul-Murăș.

În Târgul-Murăș am stat 4 zile așteptând venirea familiei mele, dară nu a venit. În 4 Sept., după ce circulația trenurilor s'a fost oprit, am plecat pe jos la D.-S.-Mărtin cugetând, că familia mea va fi mers acolo dela Praid cu vre-un tren cu refugiați. Nu a venit. De acolo am plecat la Blaj în 6 Sept. cugetând, că dacă a mers acolo. Nu au fost nici aici. Dela Blaj am mers la Teiuș cugetând, că dacă nu au mers nici la Boziaș unde am fost mai înainte preot, nici la Blaj, unde aveam prietini, desigur vor fi mers la Teiuș de unde era Dna Nicolescu de naștere. Am stat 2 zile la părinții Dnei Nicolescu așteptând. Nu au venit nici aici. În 8 Sept. am plecat și din Teiuș cu gândul se mă reîntorc iarăși la Târgul-Murăș, căci la gara din Teiuș un jidănaș din Tulgheș mi-a spus, că în ziua precedentă ar fi văzut pe fetele mele la cafeneaua „Transylvania“ din Târgul-Murăș.

Când am ajuns seara cu întârziere de 3 ore la gara Cucerdea, trenul către T.-Murăș plecase de mult și numai era alt tren până în ziua următoare după amiazi. — Ce era să fac în lipsa și împulzeala cea mare dela Cucerdea? Am plecat atunci seara se merg la Noșlac, comuna mea natală, care e peste Murăș dela Cucerdea. Barăm de nu aș fi mers! Aici se publicase statarul în ziua aceea și fiecare străin, care vine în comună trebuia să se prezinte la notarul lui Tisa, așa a trebuit să fac și eu.

Notar la Noșlac pe atunci era unul cu numele Bartha. Un rabiast descreierat, un șovinist de cea mai proastă și dură specie. Când m'a văzut, plin de ură, cu ochii injectați în sânge m'a întrebat cum am cutezat să merg acolo, căci doară la ei s'a publicat starea de asediu. La ce eu i-am răspuns: De notar! eu aici m'am născut, aici au murit părinții, moșii și strămoșii mei, aici am cugetat, că s'a refugiat familia mea pe carea o caut acum de 10 zile și nu-o aflu nicăieri. Maga gyanus — mi-a răspuns. I-am arătat scrisoarea ce o am fost căpătat dela curtea marțială din Toplița. Mi-a luat-o, a trimis după jandarmi și m'a expedit la curtea marțială din Cluj.

La curtea marțială din Cluj am sosit escortat de un jandarm în 12 Sept. Aici în tot momentul soseau noi și noi arestați români. Atunci toți cisligharii și derbedeii din Cluj erau detectivi, cari cum vedeau vre-o fizionomie românească îndată îl înșfăcau și-l duceau la curtea marțială, unde își primeau plata lui Juda 3 zloți de fiecare cap de român.

La curtea marțială era un locotement foarte șovinist. Cu toți arestanții cari erau aduși înaintea lui tracta foarte dur și grobian. Când am ajuns eu înaintea lui în 13 Sept. cătră mine numai atât a zis: Maga Debreczenbe megy = Dta ai se mergi la Debrețin; unde era locul de refugiere pentru cei din județul Ciuc. — *Până însă să-mi vină rândul se merg la Debrețin, a trebuit se stau 6 săptămâni în temnița poliției din Cluj.* — În 21 Octombrie am ajuns în Debrețin singur pre spesele mele. Pre cei cari-i duceau spre internare la Șoproon, Zombor, Tapio etc. îi însoțiau sau detectivi sau poliști îmbrăcați țivilii. — (Pre mine nu m'a însoțit nimenea.) — Căpitanul de poliție la care m'am prezentat, din esces de zel m'a socotit de internat și ca atare am petrecut preste un an de zile în Debrețin.

Când eram în temnița din Cluj am auzit, că fetele mele au ajuns și sunt la unchiul lor, preotul din Zaul de câmpie. Din Debrețin le-am depeșat se vină și ele acolo și așa după o despărțire de 10 săptămâni ne-am revăzut în 8 Noembrie 1916 în Debrețin.

Că ce și câte am suferit în Debrețin nu le mai descriu acum, amintesc numai că în 7 Ianuarie 1917 în ziua de Crăciunul românesc nu am avut o bucată de pâine la casă pentru familie.

Din Debrețin am scris în mai multe rânduri Ministrului de interne Ungron Gabor, documentându-i că eu numai din greșală și esces de zel pot fi considerat ca internat în realitate însă sunt numai refugiat. Nu mi-a răspuns nimica până la finea lui Octombrie când mia dat voie ca să pot merge la Oradea mare unde am stat până la 4 Iulie 1918 când am fost pus în libertate după o robie de 2 ani de zile.

Toate acestea câte le-am suferit sunt meritele notarului tisaist Bartha din Noșlac. Și acum, ca pupază pre colac, aud că acel Bartha este secretar comunal în Vințul de jos din România mare!

Rog pre Domnul Ministru de interne ca acest domn secretar comunal să fie tradus înaintea curții marțiale pre cum m'a trimis și el pe mine la Cluj. Nu oer să fie nici spânzurat, nici împușcat ei internat și el 2 ani de zile în Basarabia în apropierea Dnistrului pre cum am fost și eu în apropierea Tisei.

Șăulia de câmpie, la 16 Octombrie 1919.

Gregoriu Nistor,
paroh gr-cat.

Extras din ordonanța

Nr. 21 și 25 (modificată).

1. Vor fi considerați ca infractori;
 - a) Acei cari fără rea credință prin localuri publice gări, trenuri, pe străzi, etc., vor comunica, colporta, comenta în orice chip, știri fie adevărate, fie imaginare, sau păreri relative la operațiunile de războiu, situația și dislocarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.
 2. Această infracțiune se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 Lei.
- Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a spiona, sau trada, se aplică pedepsele prevăzute de legile penale în vigoare în timp de războiu.

— **DI IORGA în Basarabia.** Dl profesor Nicolae Iorga a sosit Miercuri în 29 Oct. dimineața în Chișinău. După ce a vizitat orașul a plecat Joi, însoțit de dl P. Halippa, la Orhei. Șfatul Țării organul cotidian al Basarabiei închină din acest prilej un număr întreg acestui fenomenal om al României.

† Moșu COLTOR.

Intr'o bună dimineață, când intrasem la tipografia cu manuscrisul subsoară și îmi luasem aere triumfătoare, că am putut fi exact cu materialul la termin, spre marea mea surprindere moșu Coltor, „tata Unirii“ nu era în colțul său de lângă fereastră... — Ei, ei — mă gândeam — moșucule n'o fi luat poate cu nepoțelii, cu Pipica și cu Puiu, de nu-i la locul său. L'or fi incurcat prichindeii în vre-o poroboată copilărească și întârzie să-i împace, că altfel mare minune să nu fie aici lângă paginile „Unirii“.

Am așteptat deci cu răbdare, dar n'a mai venit toată ziua și nici după aceea... Nici până astăzi n'a mai venit!

Am văzut, că se rânduise alt paginator la gazetă; va să zică, moșu Coltor, nu mai are de gând să vie...

O, ba ar fi venit bucuros, bietu moșucule, dar li doborâse la pat o boală grea, miatuitoare, și îl ținea legat cu lanțuri nemiloase, căci altfel cine ar fi îndrăznit să se intrudă în vechiul său colț de lângă fereastră?

Apoi, toată vremea cât a ținut boala sa, în deosebi nouă redactorilor, ne părea tot goală tipografia. Și cum să nu ne pară goală, când nu mai aveam cine să ne îndemne și să ne strige cu glas părintesc, sever:

— Manuscrise, domnilor, manuscrise! Vedeți de „prim“, de „entrefilet“ și de „situație!“ Unde-i domnu, Gusti cu situația și domnu, Maior cu informațiile? Pe mâne te-ai legat de „prim“, domnule Meline; dacă nu-l am până la opt ceasuri, ne stădim, să știi!

Și noi ascultam, că n'aveam ce face. Altfel o luă cu gluma și, pe urmă, ne mai și înțepă ușor cu satira:

— Hehei, săracu' articol de fond, că tot vine și tot nu-l mai vedem odată...

— Ce ți-e și cu domnu' Melin, nu stai al porni la scris, iar dacă-l pornești în ceasul al doisprezecelea, apoi îți dă articolul cât pagina... Mai bine ia-o mai din vreme și scrie mai scurt, decât târziu și să nu mai isprăvești!

Așa ne certă moșu Coltor, însă niciodată nu ne despărțiam dușmani, și totdeauna veseli și prietini buni. Noi vedeam, că are dreptate și ne părea bine că ne ține la rândulială... Redactorii sunt așa: o mână aspră și bună scoate foaia la vreme și ține prestigiul gazetei.

Moșu Coltor ținea la „Unirea“ ca la însuși fătu' său, căci doar' a fost unul din nașii ei la botez. A cules la „Unirea“ dela începuturile ei!

— M'am mai certat eu așa și cu alții pentru manuscrise, nu numai cu Dvoastră, ce socotiți. Am dăscălit eu și pe domnu' Vili (episcopul Dr. Vasile Hossu, cel dintâi redactor al „Unirii“) și pe ceialți până la DVoastră. Iar foaia se face cu manuscrise date la termin, nu cu povești... I'am vedeți că ne mai trebuie trei „coloane“ întregi! Hai, de le scoateți din fundu' pământului...

Moș Augustin Coltor s'a născut în Alba-Iulia la 1856. Tatăl său a fost funcționar. Celea dintâi olase de liceu le-a terminat tot acolo. La Blaj a fost adus din partea răposatului prepozit Ion Micu Moldovanu, care i-a fost protector și om bun până la moarte. În tinerețele sale a fost om iubitor de lucruri frumoase, înălțătoare; mai bine de douăzeci de ani a fost sufletul mișcării teatrale de provincie atât la Blaj, cât și în unele turneuri aranjate sub conducerea Maistrului Mureșianu. Cântăreț foarte bun, a fost membru activ și apreciat al tuturor corurilor mai mari din Blaj până în zilele din urmă.

În jurul „Unirii“ și-a câștigat merite recunoscute chiar de cătră cei mai competenți factori. Într'un foileton al „Unirii“ din 1891 Dr. Vasile Hossu, redactorul de pe atunci scria:

— „De n'ar fi Coltor, gazeta noastră nu ar vedea lumina zilei...“

Chiar în agonie sa vorbea cu durere de „Unirea“, îngrijit dacă are cine să-o facă? Avea la inimă și orfelinatul, în vecinătatea căruia a locuit multă vreme. Era om de bun gust și avea multe îndemânări nobile, cari dovedeau simț artistic! În împlinirea agendelor sale era de-o punctualitate exemplară.

Bun tată de familie, a avut mângăierea să aibă copii buni și distinși. Două fete măritate după preoți și oameni văzuți; o fată a sa e profesoară la Liceul de fete din loc, iar unicul său fiu Dr Ioan Coltor, e profesor de teologie, membru al delegației române dela Conferența păcii din Paris și, de curând, ales deputat la Uioara.

A închis ochii pe vecie, răpus de-o pneumonie gravă. O boală peste care a trecut de șeseori.

...Iar acum, la despărțire, dragă moșule Coltor, mai dă-ne o clipă de răgaz, nouă redactorilor dela „Unirea“, pe cari de atâtea ori ne-ai ascultat și ne-ai disciplinat părintește de lângă zăturile lacome ale gazetei, îngăduie-ne să-ți spunem, că ne lăși adă de orfani și de părăsiți... O, să nu te mai știm noi în colțul Tău dela fereastră, iavăluit în veșnicul fum de țigară, cu zimbetul și seninătatea pe buze! Cine va mai ști să ne smulgă manuscrisele peștrige de slove grăbite, nervoase, atât de cu ușurință și atât de jovial ca Tine? Și, în uruitul de mașini și în miros de terpenină, cine ne va mai însenina frunțile încrețite de văltoarea evenimentelor cu glumele lui potolite și cuminați? Cine?

Ne-ai părăsit, dragă moșucule, te-ai dus prea de grabă, atunci, când, cu toată vrâsta anilor porvernici, zimbetul încă îți era tineresc și sufletul cald. Nu ți-a fost greu să ne lași orfani atât de tineri înăși și atât de bohemi?

Durerea ne înneacă graiul în condeiu și stă și noi neînțelegători lângă sicriul Tău, alături de Pipica și de Puiu, ne uităm copleșiți de jale la fața Ta nemișcată și Te întrebăm cu ochii bobociți de lacrimi:

— Moșule dragă, de ce Te duci?

A. Melin.

Informațiuni.

— **Redacțional.** Incepând cu numărul prezent vom apărea în format mai mare grație hărții de concept care se mai află în podurile și cămările tipografiei noastre. Când se va găta și aceasta, intrucum nu se va porni fabrica dela Petrifalău, va trebui să ne sistăm apariția.

Și fabrica dela Petrifalău nu are cărbuni, nu mai lucră de câteva săptămâni. Oare putem spera că se ve porni în curând?

— **Deputați din Blaj.** Până acuma avem cunoștință despre alegerea următorilor deputați din Blaj: Dr. Alexandru Nicolescu proclamat în circumscriptia Blaj, Dr. Ionel Coltor în circumscriptia Uioara, Dr. Octavian Prie la Abrud, Alexandru Lupșanu la Sângeorgiul de pădure, și Dr. Ionel Pop la Vințul de jos. Despre alegerea dlui Dr. Zenovie Păclășan nu avem cunoștință.

— **Ucraina și România.** Ziarul „Ștafeta“ din Chișinău publică un interview, pe care i-l'a dat Atmanul Ucrainei, Petliura, în care, după Petliura își exprimă dorința de a trăi în prietenească alianță cu România, militează pentru o alianță română-polonă-ucrainiană.

La întrebarea:

— »Ce credeți despre Basarabia? — răspunde:

— »Am declarat înainte că Basarabia e românească și mențin aceleași declarații.

Spuneți poporului român că Ucraina nutrește cele mai sincere idei față de el.

Forțele noastre se bazează pe naționalismul poporului și în voința lui de a trăi liber, și nu vom da înapoi până la realizarea idealului nostru și înfăptuirea Republicii democratice Ucrainiene.

— **Alegerile la Universitatea din Cluj.** Joi în 30 Oct. s'au ales dignitarii Universității din Cluj. Rector a fost ales Dr. Sextil Pușcariu, prorector Dr. N. Drăgan.

La facultatea de drept a fost ales decan dl profesor Dimitriu, iar prodecan dl profesor C. Negreș.

La facultatea de medicină a fost ales decan Dr. I. Hațiegan, iar prodecan Dr. V. Negru.

La științe a fost ales dl profesor Călugăreanu, iar prodecan dl profesor A. Borza.

Miercuri 29 I. c., s'a ținut ședință de consfătuire la facultatea de litere, unde a fost ales decan dl Bogdan Duică, iar prodecan dl profesor N. Băneanu.

Necrolog.

Personalul Tipografiei Semin. teol. gr. cat. din Blaj, cu adâncă durere anunță adormirea Domnului iubitorului lor coleg Augustin Coltor, călător-tipograf, întâmplată după scurte suferințe în 2 Noembrie 1919 în anul 63 al etății. Osemintele scumpului nostru coleg se vor așeza spre veșnică odihnă în cimiterul gr. cat. din Blaj, Marți în 4 Noembrie 1919 la orele 2 1/2 d. a.

Blaj, 3 Noembrie 1919.

Odihnească în pace!

Colegi

APARE SUB ÎNGRIJIREA UNUI COMITET.
Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Numărul cenzurat de: Ioan Moldovan.